

မြိုးဇရာ

(မြန်မာအား)

မဟာ စစ်သူကြီး

အပိုင်း (၁)

အင်မတန်ကျယ်ဝန်းလှသော ရွှေမြို့တော်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသော ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ နန်းတော်ကြီးတစ်ခု တည်ရှိပေသည်။ ။

နံနက်ခင်း အလင်းရောင်ရသောအခါနန်းတော်ကြီးရဲ့ ပရအုံအတွင်း တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ မှူးမတ်၊ စစ်သူကြီးများ နှင့် အတူ ညီလာခံ ကျင်းပနေကြသည်။ ။

ညီလာခံ ကျင်းပနေသောလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေမျက်နှာတော် မှာ ကြည်လင် မသာယာပေ။ အကြောင်းမှာ စောမူးရဲ့ တပ်များ သည် မင်းနေပြည်တော်ကို တိုက်ခိုက်ရန် လာနေခြင်းကြောင့်

ဖြစ်သည်။ ။

ဘုရင်မင်း တရားကြီးသည် ညီလာခံထဲတွင် တိုက်ပွဲတွင် လိုအပ်သော ဆင်၊ မြင်း၊ စစ်သည် များကို အဆင့်သင့် လုပ်ထား လုပ်ထားရန် စစ်သူကြီးဒေဝကို အမိန့်ပေးနေသည်။ ။

ညီလာခံ ပြီးသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နားနေဆောင်သို့ ပြန်ကြွ သွားလေသည်။ ။

"စစ်သူကြီးဒေဝ ဘုရင်မင်းမြတ်က စစ်သူကြီးကို ဘုရင်မင်းမြတ် နားနေဆောင်ကို လာရန် အမှာ တော် ပါးလိုက်ပါတယ်"

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှာ တော်ပါးက စစ်သူကြီးဒေဝကို လာရောက် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

စစ်သူကြီးဒေဝလဲ ဘုရင်မင်းမြတ် နားနေဆောင်ကို အမြန်သွား လိုက်သည်။ ။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့တော် မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင် မင်းမြတ်ကို အရိုသေ ပေးလိုက် သည်။ ။

"မောင်မင်းကို အရေးကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ ငါကိုယ့်တော် ခေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။"။

"ငါကိုယ့်တော် တိုင်းပြည်ကို လာရောက် စစ်ပြုကြတဲ့ ရန်သူတွေကို မောင်မင်းကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီးတိုက်ထုတ်ဖို့ ငါကိုယ်တော် အမိန့် ပေးချင်တယ်"

"မှန်လှပါ ဘုန်းတော်ကြီး မြတ်သော အရှင်မင်းတရားကြီး၏ အမိန့် တော်ကို ကျွန်တော်မျိုး

မငြင်းဝင့်ပါဘူး အရှင်"

"အရှင်မင်းတရားကြီး အုပ်ချုပ်တော်မူသော တိုင်းပြည်ကို ကျွန် တော်မျိုး အသက်နဲ့ လည်း ပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပါမယ်" ဘုရင် မင်းမြတ်က စစ်သူကြီးကို အခုလို အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေတာကို မ ကျေနပ်သော သူက ကျော်စွာပင် ဖြစ်သည်။ ။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပြောဆိုပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နားနေ ဆောင်ကနေ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ။

"မောင်တော် နော် နှမတော်ကို ထားခဲ့တော့ မလို့ လား"

"အဟင့် ... အဟင့် ... အဟင့် ..."

"မငိုပါနဲ့ နှမတော်ရယ် နှမတော်ငိုရင် မောင်တော် အသဲနှလုံးတွေ

ကွဲကြေသလို ခံစားရလို့ ပါ"

"နှမတော်ကို မောင်တော်က မထားခဲ့ပါဘူး ဘုရင်မင်း တရားကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ပြီးရင် မောင်တော် ပြန်လာမှာ ပါ မငိုနဲ့ နှမတော်ရယ် တိပ်ပါတော့" မင်းသမီးလေး ရူပက စစ်သူကြီးဒေဝ မနက်ဖြန် စစ်ထွက်တော့ မည်ဆိုတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး အလွမ်းသယ် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"အခုတော့ နှမတော် အဆောင်ကို ပြန်ပါတော့ မင်းတရားကြီး သိရင် မောင်တော် အမျက်တော် ရှုခံနေရဦးမယ်" "မောင်တော်က ခမည်းတော်ကို ကြောက်တယ် နှမတော်က မကြောက်ဖူးပေါ့"

"မင်းတရားကြီးထက် နှမတော်လေးကို ကျွန်တော်မျိုး စစ်သူကြီးဒေဝမှ အရမ်းကြောက်ပါတယ်" မနက်ဖြန် စစ်ထွက်တော့မည် စစ်သူကြီးဒေဝရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အခုလို နှမတော်လေးနဲ့ နေရတဲ့ အချိန်ကို အပျော်ကြီးပျော်နေမိသည်။ ။

"နှမတော် အဆောင်ကို ပြန်ပါတော့ ညဉ့်နက်နေပြီ"

"မောင်တော်ပြန်ဆိုရင် နှမတော် ပြန်ပါမယ်" မင်းသမီးလေး ရူပက ပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စက်တွေ တစ်ဖန် ပြန်ကျလာသည်။ ။ စစ်သူကြီးဒေဝ တစ်ယောက် မင်းသမီးလေး ထွက်သွားတော့ အလွမ်းတွေနဲ့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေကျန် ခဲ့လေသည်။ ။ နံနက်ခင်း ရောင်နီလာသောအခါ စစ်သူကြီးဒေဝ ဦးစီးသော အင်အား တစ်ထောင်ခန့် ပါသော စစ်တပ်ကြီးမှာ မင်းနေပြည်တော် ကနေ တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာခဲ့တော့ လေသည်။ ။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း မိမိစစ်တပ်ကြီးနဲ့ စောမူး၏ တပ်များကို တိုက်ခိုက်ရန် အပြင် ချီတက် လာလေသည်။ ။ အချိန်ကလဲ မှောင်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် စစ်သူကြီးဒေဝလည်း မိမိ၏ စစ်သည် တွေကို ဒီည

ချောင်းစပ်နားတွင် စခန်းချပြီး မနက်မှ ထပ်ခရီးဆက်ဖို့ တွေးလိုက်သည်။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း ချောင်းစပ်သို့ ကိုယ့်လက် ရေဆင်းရန် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ချောင်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေထဲတွင် အရောင်တလက်လက်နဲ့ ဓားတစ်ချောင်း မျောပါလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း ရေထဲသို့ဆင်းကာ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ဓားကို ဆင်းဆယ် လိုက်သည်။ ဓားကို စစ်သူကြီးဒေဝ ကိုင်လိုက်သောအခါ ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်များမှာ လေမတိုက်ပဲ လှုပ်ရှားလာသည် ကို စစ်သူကြီးဒေဝ တစ်ယောက် သတိထားမိသည်။

"ဝုန်း ..."

စစ်သူကြီးဒေဝ တစ်ယောက် အသံကြားရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ချောမော လှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ ညာဘက် လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်ချောင်းလည်း ကိုင်ထားလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှ ရုတ်တရက် စစ်သူကြီးဒေဝ၏ ရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်လေသည်။

"ရွှေရောင်ဓားကို ပိုင်ဆိုင်သော အရှင်ကို ကျွန်တော်မျိုးမ ဂါရဝပြုပါတယ်"

"အသင်က ဘယ်သူမို့လို့ ကျွပ်နှိပ်ကို ဂါရဝပြုရတာပါလည်း " စစ်သူကြီးဒေဝ တစ်ယောက်နားမလည်ဟန်ဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်မျိုးမသည် ရွှေရောင်ဓားကို စောင့်ရှောက်နေသော အစောင့်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည် " "အခုတော့ ရွှေရောင်ဓားရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ့ပြီမို့ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ တာဝန်လည်း ပြီးဆုံးပါပြီ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး အရှင်"

စစ်သူကြီးဒေဝ တစ်ယောက် စကားပင်ပြောမလို့ ကြုံတုန်း ထိုမိန်းကလေးမှာ မရှိတော့ချေ။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း လက်ထဲတွင် ရှိသော ရွှေရောင်ဓားကို ကိုင်ခါသူ၏ တပ်အတွင်းသို့ ပြန် လာလေသည် ။

"စစ်သူကြီး အဘယ်ကိုများ သွားနေတာလည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ အရှင်ကို လိုက်ရှာနေတာ "စစ်သူကြီးဒေဝကို ရဲမက် တစ်ဦးက ပြောဆို လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ယာယီ တဲ အတွင်းသို့ဝင်ကာ ရွှေရောင်ဓား အကြောင်းကို စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေ လေသည် ။ နံနက်ခင်း ရောင်နီလာသောအခါ စစ်သူကြီးဒေဝ ဦးစီး သော တပ်များ သည် စောမူး၏ တပ်များကို တိုက်ခိုက်ရင် ခရီးဆက် ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

နေ့လည်ခင်းသို့ ရောက်သော အခါတောင် ကြားထဲတွင် စခန်းချနေ သော စောမူး၏ တပ်များကိုတွေ့ကြရသည် ။ စစ်သူကြီးဒေဝလည်း စော မူး၏ တပ်များကို အချိန်မဆိုင်းတော့ပဲ စတင် တိုက်ခိုက်တော့သည် ။ စစ်သူကြီးဒေဝ၏ စစ်တပ်များ သည် ရန်သူဘက်က စစ်အင်အား များ သောကြောင့် ရှုံးနိမ့်စ ပြုလာလေသည် ။ စစ်သူကြီးလည်း ရွှေရောင် ဓားကို ကိုင်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဓားဦးဖြင့် ထိုးလိုက်သောအခါ စစ်မြေပြ င်ရှိ တိုက်ခိုက်နေသော စစ်သည် တွေ အားလုံး ရွှေရောင်ဓားမှ ထွက် လာသော အလင်းတန်းနှင့် ထိကာ မီးလောင်ပြာ ကျသွားလေသည် ။

အား... စစ်သူကြီးဒေဝ၏ ကျောပြင်ကို နောက်မှာ ချွန်ထက်လှသော ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည် ။

စစ်သူကြီးဒေဝကို ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်သောသူမှာ ကျော်စွာပင်ဖြစ် သည် ။

"ကျော်စွာ မင်း ... မင်း သစ္စာဖောက်"

"အေး ဟုတ်တယ် ဒေဝ ငါက မင်းပြောသလို သစ္စာဖောက်ကွ ဟား ... ဟား ...

"မင်းချစ်တဲ့ မင်းသမီးလေးနဲ့ မင်းအသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ချင်တဲ့ တိုင်းပြည်ကလည်း ငါအရှင် စောမူးရဲ့ စစ်သည် တို့ က မြေလှန်ပျက်စီး ပြစ်မှာ ကွာ"

ကျော်စွာသည် ထိုသို့ပြောပြီး စစ်သူကြီးဒေဝ၏ ဝမ်းဗိုက် အတွင်းသို့ စားဖြင့် ထပ်ထိုးလေသည်။ ။ စစ်သူကြီးဒေဝ တစ်ယောက် စစ်မြေပြင်မှာ ပဲ ကျော်စွာ၏ လက်ချက်နှင့် လောကကြီးက ထွက်ခွာသွားရလေသည်။ ။

"ကျော်စွာ မင်းသစ္စာဖောက် ငါတိုင်းပြည်ကို မထိနဲ့ "

"စစ်မင်း အိမ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား" ကပ္ပိယကြီး ဦးမြခင်မှ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဘကြီးမြခင် ကျွန်တော် ဒီလိုမက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ ဗျာ"

"စစ်မင်း ဘယ်လို အိမ်မက်များ မက်တာလဲကွယ့်"

ကပ္ပိယကြီး ဦးမြခင်မှ မေးလိုက်သောကြောင့် စစ်မင်းတစ်ယောက် အိမ်မက်အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြနေသည်။ ။

စစ်မင်းဆိုသည့် ကောင်လေးမှာ ငယ်စဉ်အခါထဲက မိဘများ ဆုံးပါး သွားခဲ့သောကြောင့် ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်က မွေးစားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

စစ်မင်းသည် အသင့်အတင့် ရုပ်ရည်လေးကလည်း ရှိသောကြောင့် ရွာထဲရှိ မိန်းကလေးများမှ မျက်နှာသာ ပေးကြသည်။ ။

သို့သော် စစ်မင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းက
လေးများ ၏ မိဘများက သဘောမတူကြပေ။

"ငါတူပြောတဲ့ အိမ်မက်အရ ဆိုရင် ငါတူက အရင်ဘဝက အိမ်မက်
ထဲက အတိုင်းပဲ စစ်သူကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"ဦးလေးမြခင်ကလည်း ကျွန်တော်က အရင်ဘဝက စစ်သူကြီး
ဟုတ်တယ်လို့ ထင်တာ မှားနေလိမ့်မယ်"

"နေဦး ငါတူ မင်းက အရင်ဘဝက စစ်သူကြီး ဟုတ်လား မဟုတ်
လား ဦးလေးပြောပြမယ်" ဦးမြခင် တစ်ယောက် ပြောပြီး မျက်လုံးကို ခ
ဏမှိတ်ပြီး တစ်ခုခုကို အာရုံခံ နေလေသည်။ ။ ဦးမြခင်ဆိုသော သူသည်
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ဖြစ်သော်လည်း အထက်လမ်းဆရာ
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ရွာထဲရှိ အရေးအကြောင်းရှိရင် ဦးမြခင်ကိုခေါ်
ပြီး ဆွေးနွေးကြရသည် အထိ အရေးပါလှသည်။ ။ ခဏကြာသောအခါ
ဦးမြခင် တစ်ယောက် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများက ပြန်ဖွင့်လာသည်
။

"ငါတူ မင်းက အရင်ဘဝက ရွှေဝါရောင် ဓားကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ စစ်
သူကြီးဆိုတာ မှန်တယ်ကွယ်" ဦးမြခင်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ စစ်မင်းတစ်ယောက် ခဏကြာမှ င်သက် သွားလေသည်။ ။

"ငါတ ဒီလို အိမ်မက်တာကလည်း အရင်ဘဝက ရွှေဝါရောင်ဓားရဲ့
အစောင့်က ငါတူကို ရွှေဝါရောင်ဓားကို ပြန်ရအောင်ယူပြီး ခုနှစ်ရက်
သားသမီးတွေရဲ့ အကျိုးကို ကယ်တင်ဖို့ သတိပေးနေတာကွယ်"

"ဦးလေးမြခင်ကလည်း ကျွန်တော်က ခုနှစ်ရက်သားသမီးတွေကို က
ယ်တင်ချင်ပေမဲ့ ရွှေဝါရောင် ဓားကို ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာ လည်း "

"ငါတူက ခုနှစ်ရက် သားသမီးတွေကို ကယ်တင်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိရင်တော့ ဦးလေးက ရွှေဝါရောင်ဓားကို ရှာဖို့ ကူညီနိုင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ငါတူ ရွှေဝါရောင်ဓားကို ရှာရင် အနှောင့်အယှက်

အရမ်းများ တယ်ကွယ့်" ဦးမြခင်၏ စကားကြောင့် စစ်မင်း ခဏ ကြာတွေ ဝေသွားပြန်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးရာ ကျွန်တော်က ရွှေဝါရောင်ဓားကို ရှာမှာပဲ" စစ်မင်း၏ စကားကြောင့် ဦးမြခင် တစ်ယောက် အားရပါးရ ရယ်မောနေသည်။ ။

"ငါတူက ရွှေရောင်ဓားကို ရှာဖို့ သွားချင်ရင် အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိတော့ ဦးလေးက ဝိရူပက္ခနတ်မင်း၏ အမျိုးနွယ်ဖြစ်တဲ့ နတ်နဂါးနှစ်ကောင် အင်းကို ငါတူကို ထိုးပေးလိုက်မယ် ဒါပေမဲ့ ငါတူ သာမန်လူတော့ နတ်နဂါး နှစ်ကောင်အင်းကို မထိုးနိုင်ဘူးကွယ့် ဦးလေးတောင် နတ်နဂါး နှစ်ကောင် အင်းကို တစ်ဖက်ပဲ ထိုးနိုင်တယ်" ဦးမြခင်က ပြောပြီး သူကျောကုန်းတွင် ထိုးထားသော နတ်နဂါးနှစ်ကောင်အင်းကို ပြလေသည်။ ။

နတ်နဂါး နှစ်ကောင်ဆိုပေမဲ့ ဦးမြခင်၏ ကျောကုန်းတွင် နဂါးတစ်ကောင် ပုံသာ ရှိလေသည်။ ။

"ဦးလေး ကျွန်တော်ကို နတ်နဂါးနှစ်ကောင်အင်းကို ထိုးပေးပါတော့" စစ်မင်း တစ်ယောက် ဦးမြခင်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေသည်။ ။

ဦးမြခင်မှာ လည်း သားသမီး မရှိသောကြောင့် စစ်မင်းကို သားသမီးတစ်ယောက်လို အလွန်ချစ် လှသည်။ ။

"ငါတူက နတ်နဂါးနှစ်ကောင် အင်းကို ထိုးချင်နေရင် ဦးလေး အခုပဲ ထိုးပေးမယ်ကွယ့်" ဦးမြခင်က ပြောရင်း ဆိုရင်း အခန်းထဲရှိ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုံးလေး တစ်လုံး ထုတ်လာလိုက်သည်။ ။

သစ်သား ပုံးလေးထဲမှာ ဆေးမင်တန် တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး စစ်မင်း၏ ကျောပြင်တွင် နတ်နဂါးနှစ်ကောင် အင်းကို ထိုးလေသည်။ ။

ထို့သို့ ထိုးရာတွင် ပါးစပ်မှာ မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေသည်။ ။ မကြာမီ စစ်မင်း၏ ကျောပြင်တွင် အသက်ဝင်လှသော နတ်နဂါး နှစ်ကောင်အင်းကို ထိုးလို့ ပြီးလေသည်။ ။

"အောင်ပြီဟေ့ ... အောင်ပြီ" ဦးမြခင်တစ်ယောက် စစ်မင်း၏ ကျောပြင်တွင် နတ်နဂါးနှစ်ကောင် အင်းကို ထိုး၍ စစ်ပွဲတွင် အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။
